

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Grzegorzcyk

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G.
przeciwko dłużnikowi J. B.
z udziałem spadkobierców dłużnika D. B. oraz M. B.
ze skargi pełnomocnika wierzyciela na czynności Komornika Sądowego
przy Sądzie Rejonowym w B.
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 stycznia 2022 r.,
na skutek zagadnienia prawnego przedstawionego
przez Sąd Rejonowy w B.
postanowieniem z dnia 10 maja 2021 r., sygn. akt I Cz [...],

"Czy dopuszczalne jest stosowanie zabiegów interpretacyjnych polegających na wypełnieniu luki w prawie poprzez zastosowanie nieprzewidzianej ustawowo analogii świetle obowiązywania konstytucyjnej zasady praworządności - art. 7 Konstytucji w zw. z art. 8 ust. 1 i 2 Konstytucji mając na uwadze konstytucyjny zakaz tworzenia prawa przez sądy (w tym także podległych im judykacyjnie komorników sądowych) - art. 8 oraz ust. 1 i 2 Konstytucji w zw. z art. 10 ust. 1 i 2 Konstytucji oraz art. 175 ust. 1 Konstytucji ? a tym samym czy dopuszczalne jest rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych, stosowanego przez analogię w sytuacji, gdy na skutek bezczynności wierzyciela, polegającej na braku żądania podjęcia zawieszonego postępowania egzekucyjnego, wszczętego i niezakończonego przed wejściem w życie ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych

i ustawy z 28 marca 2018 r. kosztach komorniczych, postępowanie to umorzyło się z mocy prawa po dniu 1 stycznia 2019 r. na podstawie przepisów art 823 k.p.c.?"

odmawia podjęcia uchwały.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2020 r. Komornik sądowy przy sądzie Rejonowym w B. ustalił koszty postępowania egzekucyjnego wszczętego na wniosek wierzyciela, który wpłynął do Komornika w dniu 22 grudnia 2015 r. Przyczyną ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego było jego umorzenie z mocy prawa na podstawie art. 823 k.p.c., Komornik wezwał wierzyciela do zapłaty opłaty egzekucyjnej ustalonej na podstawie stosowanego w drodze analogii art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych. Postanowieniem z dnia 23 listopada 2020 r. Sąd Rejonowy w B. oddalił skargę wierzyciela na postanowienie Komornika z dnia 8 kwietnia 2020 r. Wierzyciel złożył zażalenie na postanowienie Sądu z dnia 23 listopada 2020 r. Sąd Rejonowy w B., rozpoznając to zażalenie, powziął poważne wątpliwości prawne, którym dał wyraz występując z przedstawionymi na wstępie zagadnieniami prawnymi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozważanie zagadnień o naturze teoretycznej, jeżeli nie jest to konieczne do zajęcia stanowiska w kwestii wykładni określonego przepisu prawa, nie należy do zadań Sądu Najwyższego, lecz jest domeną nauki. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2008 r. III CZP 42/08) nie publ). Fakt, że pierwsze z zagadnień prawnych przedstawionych przez Sąd Rejonowy, dotyczące ogólnej dopuszczalności stosowania analogii jako metody wykładni, ma właśnie charakter takiego problemu teoretycznego przesądza o tym, że konieczna jest odmowa podjęcia przez Sąd Najwyższy uchwały w tym zakresie. Należy jedynie zaznaczyć że praktyka pokazuje, iż analogia jest (także) na gruncie przepisów postępowania cywilnego uznaną metodą wypełniania luk w prawie, o ile takie *in concreto* występują (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2008 r. V CKN 813/00, nie publ.).

Drugie z przedstawionych zagadnień prawnych dotyczy problematyki rozstrzygania o kosztach „starego” postępowania egzekucyjnego w razie, gdy doszło do jego umorzenia z mocy prawa wskutek bezczynności wierzyciela (art. 823 k.p.c.) pod rządami nowych regulacji egzekucyjnych. Dwoma ustawami, tj. ustawą z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 771, jedn. tekst Dz. U. z 2021 r. poz. 850, dalej u.k.s.) oraz ustawą z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych (jedn. tekst Dz. U. z 2021 r. poz. 210, dalej u.k.k.) dokonana została kompleksowa reforma postępowania egzekucyjnego. Obie ustawy zawierały obszerną regulację intertemporalną, która była już przedmiotem kilku wypowiedzi Sądu Najwyższego. Z wypowiedzi tych wynika, że w świetle art. 52 ust. 1 i 2 u.k.k. w okolicznościach takich, jak okoliczności niniejszej sprawy, należy stosować (także w zakresie kosztów postępowań egzekucyjnych) właściwe przepisy dotychczasowe, czyli przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (dalej jako u.k.s.e.), w tym art. 49 ust. 2 tej ustawy. (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2021 r. III CZP 52/20, nie publ., i z dnia 27 lutego 2020 r. III CZP 62/19 nie publ.). Podzielając kierunek tych wypowiedzi i odnosząc je do okoliczności niniejszej sprawy stwierdzić należy, że w zakresie, którego dotyczy drugie z przedstawionych zagadnień prawnych, nie występuje założona przez Sąd Rejonowy luka w prawie, gdyż miarodajny dla rozstrzygnięcia o kosztach postępowania egzekucyjnego jest art. 49 ust. 2 u.k.s.e. i nie ma potrzeby poszukiwania analogii w stosowaniu art. 29 ust. u.k.k. Powoduje to, że sformułowane przez Sąd Rejonowy zagadnienie prawne nie istnieje, co uzasadnia odmowę podjęcia uchwały przez Sąd Najwyższy także w tym zakresie.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.